

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1197

гр. Варна, 28.03.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ ГО, в закрито заседание на двадесет и осми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова

Членове: Ивелина Влагова
мл.с. Марина К. Симова

като разгледа докладваното от Ивелина Влагова Въззивно гражданско дело № 20243100500188 по описа за 2024 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по въззивна жалба с вх. № 61875/21.08.2023г. по регистратурата на ВРС подадена от А. И. Т., ЕГН срещу решение № 2754/24.07.2023г. постановено по гр.д.№ 5178/2022г. по описа на ВРС **В ЧАСТТА**, с която е **ОТХВЪРЛЕН** предявения от въззивника А. И. Т., ЕГН **иск с правно основа.е чл.32 ал. 2 от ЗС** да бъде постановено разпределяне ползването на недвижим имот съсобствен с Ж. П. Г., ЕГН *****, Н. Н. Г., ЕГН ***** и М. Н. А., ЕГН *****, представляващ реална част от 25 кв.м от сграда с идентификатор по Кадастралната карта на гр.Варна, цялата с площ 101 кв.м, наоѓаща се в ПИ с ид. по Кадастралната карта на гр. Варна, с адм. адрес: гр.Варна, район „А.“, ул. „С.“ № 7, която реална част е очертана в зелен цвят и разположена между точки на скица приложение № 3 към СТЕ на л.109 от делото и жалбоподателката е **ОСЪДЕНА** да заплати на всеки от тримата въззиваеми сумата от по 233,33 лева, представляваща сторени в производството съдебно-деловодни разноси.

Въззивникът – А. И. Т., чрез процесуалния си представител оспорва решението в отхвърлителната му част с твърдения за недопустимост, незаконосъобразност и неправилност. Счита изводите на първоинстанционния съд, че по отношение на процесната реална част с площ от 25 кв.м. от сградата с ид. по Кадастралната карта на гр.Варна не е налице съсобственост между нея и ответниците Ж. П. Г., Н. Н. Г. и М. Н. А. поради това, че същата е придобита от тях по давност за необоснова. и неправилни. Излага, че процесната реална част с площ от 25 кв.м. представлява долепена до жилищната сграда от източната ѝ част пристройка /състояща се от две стаички/, построена приживе от общия наследодател Н. Г., която по силата на наследственото правоприемство е съсобствена между стрА.те по спора. Счита, че съдът недопустимо е разгледал в рамките на производството по

разпределение на ползването представляващо спорна съдебна администрация и претенцията на ответниците за придобиването ѝ по давност, тъй като това е следвало да стане в отделно исково производство. Възражава и срещу правилността на формулираните изводи по същество на заявеното възражение за давност като счита, че ответниците не са установили при условията на пълно и главно доказване да са владели имота с намерение за своене в изискуемия по закон период от време.

Посочва, че доколкото от процесната пристройка с площ от 25 кв.м. не може да бъдат обособени отделни части, то ползването ѝ е следвало да бъде възложено на някоя от двете страни, като изрично сочи, че не възражава възлагането да е в полза на ответниците.

Възражава и срещу решението в частта, с която в нейна тежест са възложени съдебно-деловодни разноси съобразно отхвърлената част от претенцията. Изрично уточнява, че възраженията в частта за разностите не представлява молба за изменение на съдебното решение по отношение на тях по реда на чл.248 от ГПК. Моли решението в обжалваната отхвърлителна част и в частта за разностите да бъде отменено и претенцията да бъде уважена. Претендира за присъждане на сторените по делото съдебно деловодни разноси за двете съдебни инстанции.

Въззивната жалба е уточнена с молби вх.№ 7184/19.03.2024г. и вх.№ 7372/20.03.2024г., с които по указание на съда въззивникът уточнява правния си интерес от жалбата. Твърди, че той произтича от неправилен извод на първоинстанционния съд, че процесната пристройка с площ от 25 кв.м. е еднолична собственост на ответниците придобита от тях по давност. Отделно от това счита, че съдът недопустимо е разгледал материалноправно възражение на ответниците за собственост придобита по давност в производство по спорна съдебна администрация каквото е това по разпределение ползването на съсобствен имот. В молбата /наречена жалба/ от 20.03.2024г. лично жалбоподателката оспорва, че процесната реална част с площ от 25 кв.м. се ползва от ответниците и заявява, че желае същата да бъде разпределена за ползване от нея.

В срока по чл. 263 ГПК е постъпил писмен отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна – Ж. П. Г., Н. Н. Г. и М. Н. А., чрез процесуалния им представител. Счита жалбата за неоснователна, а решението на ВРС в обжалваната му част за правилно и законосъобразно. Поддържа, че процесната реална част от сградата с ид. по Кадастралната карта с площ от 25 кв.м. е собствена на въззиваемите като придобита от тях въз основа на изтекла придобивна давност, а въззивницата и праводателката й Мара Т. не са живяли в нея и не са били допускани. На това основа и предвид липсата на съсобственост, считат че правилно искът за разпределението ѝ е отхвърлен. Молят решението на ВРС в обжалваните части да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендират за присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноси.

По допустимостта на обжалването: Въззивната жалба е депозирана в рамките на преклузивния двуседмичен срок, считано от връчване на обжалваемото решение на процесуалния представител на жалбоподателя. Жалбата съдържа изискуемите по чл.260 от ГПК реквизити и приложенията по чл.261 от ГПК, с оглед на което е редовна. Дължимата

авансово държавна такса за разглеждане на жалбата е внесена.

Въззивницата А. Т. с молба от 21.03.2024г. е оттеглила дадените към процесуалния си представител – адв.Б.Д. пълномощия и е заявила желА.е занапред да се представлява сама.

Въззиваемата страна се представлява от пълномощник с права за въззивна инстанция. Легитимацията на стрА.те съответства на произнасянето по обжалваното първоинстанционно решение. Сезиран е компетентен въззивен съд за проверка на подлежащ на обжалване съдебен акт.

С въззивната жалба е направено искане за издаване на съдебно удостоверение за снабдяване от район А. с копие от издадените удостоверения за търпимост на сградите построени в имот с ид..... по Кадастралната карта. Към последващата молба от 19.03.2024г. въззивницата, чрез процесуалния си представител е приложила писмо рег.№/26.06.2023г., с което по нейно заявление е отговорено, че в регистрите и архивите при дирекция „Устройство на територията“ на район А. не са открити строителни книжа /разрешения за строеж и удостоверения за търпимост/ касателно сградата с ид..... по Кадастралната карта на гр.Варна. Т.е страната се е снабдила с писменото доказателство, за което е поискала издаване на съдебно удостоверение с въззивната жалба за относимия към спора обект, а именно сградата с ид..... Видно е обаче от датата на издаване на писменото доказателство – 26.06.2023г., че същото е било известно на страната още към датата на последното съдебно заседА.е в първата инстанция /28.06.2023г./, както и към датата на подаване на въззивната жалба /21.08.2023г./. Непредставянето му своевременно при разглеждането на първоинстанционното производство, респективно с въззивната жалба, учредила настоящото производство, налага извод за преклудирание на правото на страната да го представи пред съда и да иска приемането му като доказателство. Не е налице никоя от хипотезите на чл.266 от ГПК, която да прави допустимо събиране на писменото доказателство към настоящата фаза на съдебното производство. На това основА.е искането за приемане на писмо рег.№/26.06.2023г., издадено от А. при община Варна следва да бъде оставено без уважение.

По тези съображения и на основА.е чл. 267, ал.1 от ГПК, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба с вх. № 61875/21.08.2023г. по регистратурата на ВРС подадена от А. И. Т., ЕГН срещу решение № 2754/24.07.2023г. постановено по гр.д.№ 5178/2022г. по описа на ВРС **В ЧАСТТА**, с която е **ОТХВЪРЛЕН** предявения от въззивника А. И. Т., ЕГН **иск с правно основА.е чл.32 ал. 2 от ЗС** да бъде постановено разпределяне ползването на недвижим имот съсобствен с Ж. П. Г., ЕГН *****, Н. Н. Г., ЕГН ***** и М. Н. А., ЕГН *****, представляващ реална част от 25 кв.м от сграда с идентификатор по Кадастралната карта на гр.Варна, цялата с площ 101 кв.м, находяща се в ПИ с ид. по Кадастралната карта на гр. Варна, с адм.

адрес: гр.Варна, район „А.“, ул. „С.“ № 7, която реална част е очертана в зелен цвят и разположена между точки на скица приложение № 3 към СТЕ на л.109 от делото **и жалбоподателката е ОСЪДЕНА** да заплати на всеки от тримата въззиваеми сумата от по 233,33 лева, представляваща сторени в производството съдебно-деловодни разноси.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искане на въззивника за приемане като доказателство по делото на писмо рег.№/26.06.2023г., издадено от А. при община Варна.

НАСРОЧВА производството по в.гр.д.№ 188/2024г. за разглеждане в открито съдебно заседА.е на **17.04.2024г. от 10:00 часа**, за която дата и час да се призоват стрА.те – въззивницата А. Т. – лично, а въззиваемите - чрез пълномощника си, ведно с препис от настоящото определение.

На въззивника да се връчи и препис от постъпилия писмен отговор на въззивната жалба, а на въззиваемите да се изпратят копия от молбите с вх.№ 7184/19.03.2024г. и вх.№ 7372/20.03.2024г.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____